

РЕШЕНИЕ

№ 2623

гр. София, 25.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **6878** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Б. Н. З., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. В. П. - САК, срещу Заповед № 4332з-382 от 27.05.2019 г. на Началника на 02 група "ПК" към 01 сектор "ОКПД" при ОПП – СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца.

В жалбата се сочи, че наказанието е наложено след изтичане на срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, тъй като нарушението е установено в справка с две посочени дати 01.03.2019 г./12.03.2019 г., а процесната заповед е издадена на 27.05.2019 г. Жалбоподателят не е уведомен за започналото административно - дисциплинарно производство, не са му разяснени правата, не е изслушан, с което е нарушено правото му на защита. В нарушение на чл. 205, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарно-наказващият орган не дал разяснения относно правото му да бъде подпомаган от друг служител, което също водело до пречка в упражняване на неговата защита. Твърди се, че е допуснато процесуално нарушение в оспорената заповед, тъй като в нея са дефинирани три деяния от различни дати, а служителят има наложено едно общо наказание. Соочи, че заповедта е необоснована и немотивирана. Неправилно са наказани и двамата служители от наряда, при условие че нарушението "нестартиране на двигателя на автомобила" се извършва само от неговия водач, още повече, че вменените нарушения са три в различни дни и е възможно водачът да е бил различен в

различните смени. Твърди се, че служителят не е извършил соченото нарушение, а липсата на видеофайлове за големи периоди от време се дължи на техническа неизправност на системата. Посочва се също, че е следвало да се има предвид и спецификата на полицейската работа, като не може да се изисква от служители, посещаващи нерядко тежки ПТП да реагират мигновено след подаване на сигнал за изтощаваща се батерия в моменти, когато обезопасяват движение, помагат на пострадали или съставят документи в една напрегната обстановка. Не са взети предвид и обстоятелствата по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. Въз основа на горното се иска от съда да отмени процесната заповед като неправилна и незаконосъобразна, и да се присъдят направените по делото разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата. Подробни съображения излага в писмено становище от 28.10.2019 г. и в писмени бележки по съществуващото на спора. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Началник на 02 група ПК към 01 сектор ОКПД при ОПП – СДВР, редовно призван, се представлява от юрк. П., която моли жалбата да бъде оставена без уважение. Съображения излага в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. С писмо вх. № 31412 от 18.10.2019 г. на АССГ представя копие на Заповед № 4332з-768/26.09.2019 г., с която е отменена предсрочно процесната заповед, считано от 26.09.2019 г.

Административен съд София - град, Второ отделение, 50-ти състав, след като съобрази доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е назначен на работа в МВР със Заповед рег. № 894/25.04.2006 г. на длъжност полицай в 04 група „Паркинги и гаражи към СО“ на 02 сектор "Регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути" в направление "Пътна полиция – КАТ" към РЗ "Полиция" при СДВР. Със Заповед рег. № 513з-8646/23.11.2015 г. е преназначен на длъжност мл. автоконтрольор I степен в 02 група "Пътен контрол" към 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел "Пътна полиция" при СДВР, видно от кадрова справка /л. 505/. Награждаван е с "Писмена похвала" и няма наложени дисциплинарни наказания.

По делото е представена заповед № 8121з-1155 от 01.09.2017 г. на министъра на вътрешните работи /л. 78/ за утвърждаване на указания за работа на полицейските служители със система за видеонаблюдение, монтирана в автомобили, технически характеристики и правила за работа. Съгласно т.І. 1. от цитираните указания, системите за видеонаблюдение, монтирани в автомобил, записват действията на полицейските служители по време на изпълнение на функционалните им задължения с видеозаснемане и аудиозапис от областта пред и зад превозното средство, както и в купето на автомобила. Системата позволява работа в движещ се и неподвижен автомобил, с възможност за определяне на местоположението на патрулния автомобил чрез GPS и наблюдение в реално време на дейността на служителите от център с отдалечен достъп. В т. І. 3 е посочено, че захранването позволява нормалната работа на системите до 4 часа след спиране работата на двигателя на автомобила. С оглед нормалното протичане на процесите за зареждане на допълнителния акумулатор, е необходимо автомобилът да се движи, или при извършване на проверки на място, по - дълги от 4 часа, да се стартира работата на двигателя, за да се

възстанови процесът на зареждане на допълнителния акумулатор като минималното време за работа на двигателя е 15 минути. Системите са настроени така, че при достигане на критична прагова стойност на допълнителния акумулатор, се подава алармен сигнал, което изисква стартиране на двигателя на автомобила. Жалбоподателят се е запознал със заповед № 8121з-1155 от 01.09.2017 г. на 02.10.2018 г. Съгласно т. II от длъжностната характеристика за длъжността "мл. автоконтролър", с която жалбоподателят е запознат дата (не се чете) 2015 г.(л. 501), същият е длъжен да познава и прилага основните положения, регламентирани във вътрешно-нормативните документи по направление на дейност.

Видно от ежедневна ведомост на служителите, на 07.10.2018 г. за времето от 08:00 ч. до 20:00 ч. Б. З. е назначен в наряд като патрул за пътен контрол ППК 91-4 със служебен автомобил Кия С. с рег. [рег.номер на МПС] , на 10.10.2018 г. за времето от 19:00 ч. до 07:00 ч. на 11.10.2018 г. съгласно ежедневната ведомост е назначен в наряд като патрул за пътен контрол ППК 91-1, 4 и 7 със служебен автомобил Кия С. с рег. [рег.номер на МПС] и на 11.10.2018 г. за времето от 19:00 ч. до 07:00 ч. на 12.10.2018 г. съгласно ежедневната ведомост е назначен в наряд като патрул за пътен контрол ППК 91-5 и 8 със служебен автомобил Кия С. с рег. [рег.номер на МПС] . На 07.10.2018 г. за времето от 08:00 ч. до 20:00 ч., на 10.10.2018 г. за времето от 19:00 ч. до 07:00 ч. на 11.10.2018 г. и на 11.10.2018 г. за времето от 19:00 ч. до 07:00 ч. на 12.10.2018 г.

Съгласно писмо рег. № 7855р-9736 от 21.11.2018 г. на Директор Дирекция "Вътрешна сигурност" при МВР (л. 24), при преглед на видеофайловете относно изпълнение на организационно-технологичните правила за работа с А. "Видеозаснемане на пътен контрол", утвърдени със заповед № 8121з-1155 от 01.09.2017 г. на министъра на вътрешните работи, са установени липси на видеофайлове за големи часови диапазони по време на осъществяваните наряди по контрол на пътното движение. Това е констатирано за няколко служебни автомобили, вкл. служебен автомобил Кия С. рег. [рег.номер на МПС] и служебен автомобил Кия С. рег. [рег.номер на МПС] . В дневника за алармени събития е констатирано прекъсване на системата – подава звуков сигнал за изтощен акумулатор, с алармено съобщение Local: A. Shutdown.

Съгласно протокол от проведени тестове за визуализация на алармени съобщения в дневник със събития на цифрово записващо устройство на л. 25, посоченото съобщение означава: "некоректно спиране на системата след negliжиране на алармен звуков сигнал за изтощена батерия от системата А.-ВПК от служителите в автомобила". Същото съобщение, но без наличие на алармени съобщения за изтощен акумулатор, означава: "неправомерна физическа намеса и саботиране на системата А. – ВПК от служител в съответния автомобил, прекъсване на захранването на акумулаторната батерия на системата; преднамерено изваждане на чекмеджето с твърдия диск по време на работа на системата".

С писмо от директора на дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР на 06.12.2018 г. е изискано да бъде предоставена наличната информация от системата „Акаунт А.-ВПК 2“, относно получените съобщения Local: A. Shutdown.

С писмо рег. № 7855р-10657/18.12.2018 г. по описа на дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР е предоставена наличната информация от системата.

Изискани са обяснения от участващите в наряда служители, като видно от сведение от мл. инспектор Б. З. от 07.01.2019 г., на въпросната дата 07.10.2018 г. по време на дежурството съвместно с колегата си Я. Я. с лек автомобил Кия С. с рег. [рег.номер

на МПС] , както и на останалите дати 10.10.2018 г. и 11.10.2018 г., когато е бил назначен в наряд с лек автомобил К. С. с рег. [рег.номер на МПС] съвместно с колегата си Я. Я., не е забелязал ВПК 2 да издава звуков или светлинен сигнал.

В хода на проверката са изискани и предоставени копия от заповеди за зачисляване на служебни МПС, като видно от Заповед № 4332р-543/03.07.2017 г., лек автомобил К. С. с рег. [рег.номер на МПС] е зачислен на мл. инспектор Я. Я..

В преписката са приложени докладни записки за възникнал проблем с ВПК 2, заявка за сервиз и протокол за сервизно обслужване.

Предвид горепосоченото била изготвена справка рег. № 513р-21118 от 12.03.2019 г. за извършено дисциплинарно нарушение, в която е установено, че жалбоподателят не е предприемал действия съгласно разпореденото в т. 3 от Указанията за работа на полицейските служители със системата за видеонаблюдение, монтирана в автомобилите, утвърдени със заповед № 8121з-1155 от 01.09.2018 г. на министъра на вътрешните работи, а именно не е стартирал двигателя на служебния автомобил при достигане на критична прагова стойност на допълнителния акумулатор, след подадения алармен сигнал по време на нарядите на 07.10.2018 г., 10.10.2018 г. и 11.10.2018 г., 14.10.2018 г., което е довело до нефункциониране на системата за видеонаблюдение в автомобила. Жалбоподателят е запознат със справката на 16.04.2019 г. Срещу справката е постъпило възражение от Б. З. рег. № 4332р-14601 (л. 80-81). Ответникът е отправил покана рег. № 4332р-16253/02.05.2019 г. до служителя за даване на писмени обяснения във връзка с констатираното нарушение. Същите са постъпили на 04.05.2019 г. В тях жалбоподателят посочва, че не е съгласен с констатациите за извършено нарушение на служебната дисциплина. Сочи, че поради спецификата на работата – посещения на ПТП и сигнали почти през цялото време на смяната, автомобилът е постоянно в движение и с работещ двигател. Предвид това, че след справка „движение“ на автомобила имало записани 8 алармени сигнала по време на движение на автомобила, което счита, че е доказателство, че техническата система е уязвима от към чисто технически грешки, които не се влияели от човешки действия или бездействия, тъй като не било възможно двигателят да се стартира по време на движение. Счита, че в заповедта за образуване на дисциплинарно производство би трябвало да съществува и графа, в която разследвания, след като бъде уведомен, че срещу него има образувано дисциплинарно производство да посочи служител, който да го подпомага. В тази връзка твърди, че с такава заповед не е запознат и иска да бъде подпомаган от служител на МВР при изясняване на така вменените му дисциплинарни обвинения.

Със заповед № 4332з-382 от 27.05.2019 г. на Началника на 02 група „ПК“ към 01 Сектор „ОКПД“ при ОПП- СДВР, на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, чл. 197, ал. 1, т. 3 и чл. 200, ал. 1, т. 11, пр. 2 и чл. 204, т. 4 от ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Препис от заповедта е връчен на Б. З. на 27.05.2019 г. С жалба от 10.06.2019 г. е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

По делото е изслушан като свидетел И. И. Б., колега на Б. З., с който през м. октомври 2018г. са били в една и съща смяна наряд. Твърди, че служебните автомобили са оборудвани със система за видеонаблюдение, като технически проблеми със системата за видеонаблюдение възниквали постоянно. Спирала да работи периодично, не издавала звуков сигнал/светлинна индикация дели работи или не. Ако установят, че има проблем при сигнал/индикация, имали задължение да опишат в докладна записка,

доклад до оперативен дежурна част, когато установят и когато има индиция, че системата не работи. Ако на място не са разбрали, че системата не работи, началниците им не могли да ги информират за това, нямало кой да ги информира, че системата не работи. При влизане в служебния автомобил, двигателят се палел и гасял многократно, като това било нормално. Не им било провеждано обучение във фирмата, монтирала системата или при техния работодател. Не знаели какво трябва да правят ако има проблем. Докладвали при проблем, но когато го установят, но в много от случаите автомобилът не се прибирал в базата, продължавали работа, в намален състав били, продължавали да изпълняват задълженията си, като не е виждал техник от фирмата, който да реши проблема.

По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 4332з-768/26.09.2019 г. за предсрочна отмяна на Заповед 4332з – 382/27.05.2019 г., на основание чл. 213, ал. 1 от ЗМВР.

При така установените факти, Административен съд София – град, Второ отделение, 50-ти състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. За правния интерес на оспорващия е без значение фактът, че към настоящия момент заповедта, предмет на оспорване по делото, е отменена предсрочно по реда на чл. 213, ал. 1 от ЗМВР, тъй като това обстоятелство не лишава оспорващия от възможността да атакува административния акт. Абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на жалбата е наличието на правен интерес, който се извежда от засягането с административния акт на защитими от закона субективни права на оспорващия, в т. ч. и правото му да търси обезщетение за вреди от административния акт при евентуална отмяна на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. В случая е безусловно, че издадената заповед за налагане на дисциплинарно наказание засяга правата на оспорващия като държавен служител. Доколкото административният орган не е оттеглил издадената заповед и тя съществува в правния мир, като преждевременно са заличени само последиците от същата, жалбоподателят е активно легитимиран да претендира установяване на нейната незаконосъобразност, с оглед евентуално обезщетяване за вреди, произтичащи от изпълнението ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването, и съобразен ли е с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.204, т.3 от ЗМВР, с установена по делото компетентност съгласно удостоверение рег. № 513р-51717 от 24.06.2019 г. /л. 51 по делото/ за заемана длъжност от издателя на оспорената заповед и в кръга на неговите правомощия да издава заповеди по чл.197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР. По делото е безспорно, че жалбоподателят има качеството на служител по смисъла на чл. 142 и чл. 143 от ЗМВР. Поради изложеното съдът намира, че заповедта е издадена от териториално и материално компетентен орган, упражняващ дисциплинарната власт по отношение на служителя.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, съдържа задължителните

реквизити по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, мотивирана е с излагане на фактически и правни основания, подписана е от нейния издател, при което не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Спазени са и преклузивните срокове по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР за извършено нарушение на служебната дисциплина, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Сроковете по ал. 1 и ал. 2 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест /чл. 195, ал. 3 от ЗМВР/. Следва да се има предвид, че видът на дисциплинарното наказание е законово определен и не подлежи на преценка от страна на дисциплинарно наказващия орган. За неизпълнение на служебни задължения, съгласно нормата на чл. 200 от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „Порицание“. Размерът на наказанието, предвиден в закона е от шест месеца до една година, като в настоящия случай е определен в минималния размер от шест месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Съгласно ал. 2 от същата разпоредба, дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите по дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган.

В настоящия случай твърдяното нарушение е извършено на 01.03.2019 г., видно от поставената резолюция „Да“ на справка рег. № 513р-21118 от 12.03.2019 г. Процесната заповед е издадена на 27.05.2019 г., което действително е след като е изтекъл двумесечният срок, предвиден в чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, но въпреки това, след изготвяне на справката, ответникът е извършил процесуални действия, свързани с дисциплинарното производство, тъй като е изискал кадрова справка за служителя, както и му е дал възможност да даде обяснения. Последното действие по събиране на доказателства, относно дисциплинарното нарушение е даването на обяснения, което е на 14.05.2019 г., а заповедта е издадена на 27.05.2019 г. Следователно двумесечният срок е спазен. Съгласно чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай, видно от данните по преписката жалбоподателят е представил писмени обяснения на 14.05.2019 г.

При наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл.200 от ЗМВР, дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с действие за установяване на нарушението /чл.208 от ЗМВР/. В този

случай дисциплинарното производство започва с първото действие по установяване на нарушението съгласно чл. 208, изр.2 ЗМВР, като то може да се извърши с разпоредена от дисциплинарно наказващия орган проверка по чл. 205, ал.2 ЗМВР. Същата приключва с изготвяне на писмена справка, с която държавният служител се запознава срещу подпис и дата. Едва след това, нарушението се установява по реда на чл. 206 ЗМВР. Жалбоподателят е запознат със започналото производство, в рамките на което е дал сведение. На същия е предоставена възможност да депозира писмени обяснения с покана, връчена му на 02.05.2019 г. Той се е възползвал от това си право, като е депозирал обяснение в предоставения му едноседмичен срок.

Разпоредбата на чл. 194, ал. 1 ЗМВР предвижда налагане на дисциплинарни наказания за нарушаване на служебната дисциплина, а нарушенията, за които се налагат наказания са изброени съответно в ал. 2. Видовете дисциплинарни наказания са посочени в чл. 197, ал. 1 от с.з. На жалбоподателя З. е наложено наказание „порицание“. Конкретни хипотези, при осъществяването на които от обективна страна се налага именно наказание „порицание“, са изброени изчерпателно в чл. 200, ал. 1 на ЗМВР. С описанието на дисциплинарното обвинение, цитирано по – горе, деянието (бездействие) е квалифицирано като такова по чл. 200, ал. 1. т. 11, предл. второ ЗМВР – „неизпълнение на заповеди“. Тежестта да установи и докаже дисциплинарното обвинение е на наказващия административен орган. Съдът приема, че дисциплинарното обвинение не е доказано по несъмнен начин от страна на ответника (чл. 170, ал. 1 АПК) и оспорената заповед не съдържа мотиви, от които да се разбере, защо наказващият административен орган е приел еднозначно, че с деянието си (бездействие) З. е нарушил т. 1.3 от Министерска Заповед, рег. № 8121з-1155/01.09.2017 г., нестартирайки двигателя на автомобила и способствайки по този начин да не бъде „зареден“ допълнителния акумулатор, захранващ системата за видеонаблюдение.

В случая липсват преки доказателства, които да сочат, че мл. автоконтрольор Б. З. не е изпълнил служебните си задължения и/или не е изпълнил цитираната министерска Заповед, рег. № 8121з-1155/01.09.2017 г. В заповед за налагане на дисциплинарното наказание не е описано ясно и конкретно: за какво „нестартиране на двигателя на автомобила при достигане на критична прагова стойност на допълнителния акумулатор, след подадения алармен сигнал“ става въпрос, при положение, че през определени периоди от време двигателят все пак е работел; кои доказателства установяват, че работата на системата за видеонаблюдение е била осуетена именно в резултат на

бездействието на полицаи 3.. Действително, ответникът се е позовал на съдържанието на Справка, рег. № 513р-21118/12.03.2019 г., без да цитира детайли от нея, но предявяването на дисциплинарно обвинение изисква (чл. 210, ал. 1 ЗМВР) дефиниране (описание) на обстоятелствата, релевантни за вмененото нарушение, както и на доказателствата, които установяват виновно нарушение на служебната дисциплина и препращането към други документи не удовлетворява изискването за форма на заповедта. Дисциплинарнонаказващият орган дължи да формулира и обоснове обвинението ясно и недвусмислено. Това задължение има пряко отношение към правото на полицейския служител да разбере дисциплинарното обвинение и да се защити адекватно. Липсата на мотиви в този смисъл пречат за осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност.

Процесната Заповед № 4332з-382/27.05.2019 г., макар да е издадена от материално компетентен орган, не съответства изцяло на изискванията за форма (чл. 210, ал. 1 ЗМВР), понеже не са изяснени всички, релевантни за случая обстоятелства, относно вмененото дисциплинарно нарушение, което не е доказано безспорно. Налице са основанията за отмяна, дефинирани с чл. 146, т. 2, т. 4 АПК.

Съдът намира също, че при издаването на оспорената заповед не са спазени изискванията и на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. Посочено е общо, че са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, без да е посочена формата на вината и цялостното поведение на държавния служител, както и липсва обосновка какво точно по всяко едно от изброените обстоятелства е приел дисциплинарно наказващият орган. Липсват изводи за това как е определен видът и размерът на наказанието, съобразено с конкретно извършено нарушение, настъпилите от него вредни последици, изложение на обстоятелствата, при които е извършено, както и оценка на цялостното поведение на служителя по време на службата. Не е обсъдено дали има виновно поведение изобщо от страна на жалбоподателя, каква е формата на вината и не е взета предвид тежестта на нарушението. Ето защо оспореният административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2 и т. 4 от АПК, което също представлява основание за отмяната му.

Следва също да се отбележи, че видно от материалите по преписката, са наказани и двамата служители, които са били в наряд на съответната дата, но не се прави разлика, че единия е водач на автомобила, докато другият е старши на наряда. Безспорно е, че само водачът би могъл да носи отговорност за нестартиране на двигателя, така както е формулирано нарушението, докато старшият на наряда - само за неосъществения

контрол от негова страна, което обаче изисква прецизиране на обвинението.

По изложените съображения настоящият състав намира, че обжалваната заповед е валиден административен акт, но е издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Поради изложеното жалбата следва да бъде уважена и атакуваната заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени съдебно - деловодни разноски, като съдът намира съвременното направеното възражение от ответника за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар в размер на 850 лева, за основателно. Размерът му не е съобразен с чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК при намаляване на адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в §2 от Наредбата ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Въз основа на изложеното, настоящата инстанция счита, че с оглед фактическата и правна сложност на делото размерът на адвокатското възнаграждение следва да се намали, като се присъди в размер на 400 лева /четиристотин лева/.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 410 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 50–ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 4332з-382 от 27.05.2019 г. на Началника на 02 група "ПК" към 01 сектор "ОКПД" при ОПП – СДВР, с която на Б. Н. З. е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Н. З., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: